

*Viata, minunile și acatistul Sfintei
și Dreptei Elisabeta, maica
Sfântului Ioan Botezătorul,
proroocul pocăinței*

pr. Bogdan Alexandru Urse

Editura Crez Focșani
2025

***Viata, minunile și acatistul Sfintei
și Dreptei Elisabeta, maica
Sfântului Ioan Botezătorul,
proroocul pocăinței***

autor: pr. Bogdan Alexandru Urse
Comunitatea Sf. Elisabeta, Buzău
Asociația Religioasă a
Comunităților Dreptslăvitoare ale
Răsăritului

Lucrarea apare cu binecuvântarea
Consiliului spiritual al Asociației
Religioase a Comunităților
Dreptslăvitoare ale Răsăritului

Acest acatist a fost alcătuit cu
dragoste și evlavie spre folosul

duhovnicesc al credincioșilor și spre cinstirea celei care a zămislit pe Proorocul pocăinței. Fie ca viața sfintei Elisabeta să fie pentru noi toți lumină pe calea credinței iar rugăciunile sale de folos spre mântuire.

Viața Sfintei Elisabeta

Sfânta și dreapta Elisabeta era de neam ales, din seminția lui Aaron, seminția preotească prin descendență și viețuitoare neprihănită înaintea Domnului. Era soția preotului Zaharia, și Scriptura spune că „erau amândoi drepti înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană în toate poruncile și rânduielile Domnului.” (Luca 1,6)

Locuiau în zona muntoasă a Iudeii, aproape de Ierusalim, trăind cu multă evlavie, în rugăciune, post și milostenie. Erau însă marcați de o durere tainică: nu aveau copii, iar

Elisabeta ajunsese deja înaintată în vârstă. În cultura evreiască, nerodirea era considerată o rușine, chiar o pedeapsă divină. Dar Elisabeta nu a murmurat niciodată împotriva lui Dumnezeu. Aștepta totul cu răbdare și nădejde.

Într-o zi, pe când Zaharia slujea în templul din Ierusalim, i s-a arătat Arhanghelul Gavriil, spunându-i că soția lui va naște un fiu, care se va chema Ioan, și care va fi „mare înaintea Domnului.” Zaharia s-a îndoit, și din această pricină a rămas mut până la nașterea pruncului.

Elisabeta, la rândul ei, a primit cu umilință și recunoștință această

minune. Când a înțeles că pruncul prinde viață în pânțele ei, nu a spus decât soțului ei, „s-a ascuns cinci luni”, păstrând taina în rugăciune. Ea spune aceste cuvinte profunde:

„Așa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocară mea.” (Luca 1,25)

*Întâlnirea cu Maica Domnului
– proorocie și recunoaștere a lui
Hristos*

În a șasea lună de sarcină, Elisabeta primește vizita Fecioarei Maria, care tocmai fusese înștiințată

de înger că va naște pe Fiul lui Dumnezeu. Maria merge în grabă la Elisabeta, rudenia ei. Și ea voia să-i vestească minunea, fiind sigură că Elisabeta o va înțelege.

Când Maica Domnului intră în casa ei, pruncul din pântecele Elisabetei saltă de bucurie, și Elisabeta se „umple de Duhul Sfânt”, rostind: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău! Și de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?” (Luca 1,42-43).

Elisabeta este astfel prima persoană care recunoaște dumnezeirea lui Hristos, înainte de

nașterea Lui. Este un act profetic, săvârșit sub inspirația Duhului Sfânt.

La nașterea pruncului, rudele doreau să-l numească Zaharia, după numele tatălui său, dar Elisabeta, a spus cu tărie: „Nu, Ioan se va chema!” (Luca 1,60)

Prin aceasta, Elisabeta dovedește credință, ascultare și curaj, confirmând voia dumnezeiască. Zaharia scrie pe o tăbliță același lucru, iar în acel moment limba i se dezleagă, îl binecuvântează pe Dumnezeu și poate povesti tuturor minunea din Templu.